

Évközi 33. vasárnap

1Tesz 5,1-6

„Ami az időt és az órát illeti...”

¹Ami az időt és az órát illeti, testvérek, arról nem szükséges írnom. ²Magatok is pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy érkezik el, mint éjjel a tolvaj. Amikor azt mondogatják: „Béke és biztonság”, ³akkor éri őket hirtelen a pusztulás, akárcsak a várandós asszonyt a fájdalom, és nem lesz menekvés számukra. De ti, testvérek, nem jartok sötétségben, ⁴hogy az a nap tolvaj módjára lepjen meg benneteket. ⁵Hiszen mindnyájan a világosság és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. ⁶Ne aludjunk hát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

A levél korábbi szakaszában Pál nem írt egyértelműen a feltámadás időpontjáról, ezért a tesszalónikaiak azt is hitték, hogy egy pár nap múlva bekövetkező eseményről szól. Most világossá teszi, hogy sem az időt, sem az órát nem tudja megmondani (5,1). Mindössze a virrasztásra, a készenlétre hív fel. Ez az esemény valamikor be fog következni, az ítéletre fel kell készülni. A címzettek, ismerve ezt a tényt, a „Világosság fiai” (5,5). Ezt a kifejezést ismerjük Kumránból, ahol a fény fiai küzdenek a sötétség fiaival, sőt Jézus is kijelenti tanítványainak „ti vagytok a világ világossága”. Az új keresztény tanítás tehát a híveket felkészíti életük végére és életük folytatására is. Az ítélet képeit mindig valamilyen váratlan eseménnyel kapcsolják össze az újszövetségi szerzők: „ha a ház ura tudná, hogy mikor jön a tolvaj, bizonyára virrasztana és nem engedné, hogy házába betörjön” (Mt 24,43); „ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni házába” (Lk 12,39); „az Úr napja mint a tolvaj jön el” (2Pt 3,10). Tehát a végítéletről szóló ígéhirdetés mindegyike hangsúlyozza, váratlan esemény lesz, aminek nem lehet tudni az idejét. Pál csak követi ezt a hagyományt.

Az éberek és az alvók nem abban különböznek egymástól, hogy az egyik tudja, mikor következik be a végítélet, hanem abban, hogy az éberek tudják, hogy be fog következni az ítélet és tudatosan élik az életüket Isten jelenlétében. A másik csoport nem számol sem földi élete végével, sem azzal, hogy életét megítélik. A közömbösség és a rövidlátás ellen véd tehát a hit páncélja (8. v.), az üdvösség sisakja pedig a reményt szimbolizálja (8b). Az ébereknek van még egy biztos hitük, nem az ítélő és bosszúálló Istent várják, hanem az üdvösségszót Krisztust (9. v.).

Sokan úgy gondolták, hogy a Pál életében a Római Birodalomban kialakult viszonylagos nyugalom, az úgynevezett „pax romana”, sok embert vakká tett. Azt gondolták az élet mindig ilyen lesz, és csak élvezni kell, semmi felelőséggel nem tartoznak tetteikért. Ebbe a viszonylagos nyugalomba robbant bele Krisztus örömhíre, amely másodlagosan azt is hirdette, az élet nem lesz mindig olyan, mint akkor. Azért kell felkészülni a számadásra, hogy minden élethelyzetben szilárdan ellen tudjunk állni a rettegésnek és a kísértésnek.

Úgy tűnik, a Pál által megfogalmazott figyelmeztetés örök érvényű. Az emberek mindig a jólét idején feledkeznek el arról, hogy elgondolkodjanak, miért is élnek. Az egészséges jólétben élő ember úgy él, mint aki bármit megtehet, és tetteiért senki sem vonhatja felelőségre. A fogyasztáson és az élet élvezetén kívül, vagy az élvezetek megszerzésén kívül, más célt nem is tűz maga elé. A különböző élethelyzetekben úgy tűnik, csak akadály és fölösleges aggodalmaskodás, hogy életünket, cselekedeteinket bizonyos szabályok szerint éljük. Azt is bosszantónak tartjuk, hogy bizonyos rövidtávú céljainkat is alárendeljük általános erkölcsi törvényeknek. Sőt sokan úgy gondolják, hogy a legkínzóbb kérdést, a „Miért életem? Kinek volt az hasznos?” kérdést kikerülhetik. Pedig ezekre a kérdésekre azoknak is válaszolni kell, akik vakon éltek és soha sem tekintettek előre az örök életre. A keresztények élete tehát nem sodródás a világ és életük eseményeivel, hanem tudatosan irányított, erkölcsileg értékes cselekvéssorozat.